

Ingers tankar

Också ett JUBILEUM

Förra årets sista kåseriinlägg, nyårskåseriet, hade jubileum som tema. 2025 är det så mycket som kan firas. Det som rörde mig själv glömde jag helt bort.

Nu i slutet av april kan jag fira fem år som kåsös på min tidigare kollegas blogg. Börje som har bloggat ända sedan 2002 och varje dag presenterat nya inlägg från världens alla håll och kanter, utan någon som helst egen vinning, inblandning av annonsörer eller extern support.

Föga anade jag att min enkla fråga, i slutet av april 2020, om hur Börje klarade situationen med den pågående pandemin, skulle leda till att jag regelbundet skulle skriva texter som publiceras på nätet.

Trots ett femton månader långt uppehåll då den tidigare datorn gav upp så har jag nu hunnit till kåseri nr 360. Som regel har det blivit två texter i veckan.

Det är alltid spännande att se hur layouten kommer att se ut efter att Börje försett den med lämpliga bilder, layoutat och satt en snygg stil på rubrik och text. Både Börje och jag har kunnat utvecklas genom våra respektive områden.

Jag skriver för att jag gillar att skriva. Jag skriver om högt och lågt, vitt och brett, stort och smått. Skrivandet har en viss terapeutisk verkan då jag så att säga kan skriva av mig det som kanske tynger och som upprör mig.

Att berätta, upplysa, redogöra, lära ut och uppmuntra är andra anledningar till skrivierna. Som bieffekt håller jag

Ingers tankar

mig och min hjärna igång och håller mig à jour med allt som händer.

Och inte minst har jag en regelbunden social kontakt med min webbredaktör. Nu har jag insett att jag till en del fått till ett historiskt dokument över åttio år och med tyngdpunkt på de senaste fem.

För så där fyrtio år sedan hjälptes Börje och jag åt några år att producera trycksaker åt företaget där vi arbetade. Båda var vi trotjänare och fick vara med dels då företaget firade hundra år och så vid våra veteranfester, jag 1988 och Börje 1985. Männen blev veteraner efter trettio år och kvinnorna efter tjugofem.

Då företaget bröts upp i olika bolag hamnade vi på olika ställen och hade inget med varandra att göra den sista tiden av våra arbetsliv. Börje blev pensionär i oktober 2001 och jag i juni 2009.

Vi klarade oss båda två från att drabbas av covid-19 men naturligtvis har vi fått lite åldersrelaterade krämpor och drabbats av andra saker.

I mitt fall ett fatalt handledsbrott under julen 2020. Jag har också varit med om en bilolycka som gjorde att jag inte längre har någon bil. Det har jag kommunens bristande vinterväghållning att tacka för. Och jag har mist synen på ena ögat.

Trots det kan jag ännu skriva på min dator, läsa och hantera mobilen.

Båda sköter vi oss själva på respektive håll med handling, matlagning, tvätt, städning och allt som behöver göras i ett litet enmanshushåll. Börje i sin lägenhet inne i Västerås och jag i ett radhus utanför stan.

Till hösten har jag bott där i 45 år. I höst är det åtta år sedan min man gick bort och min tillvaro helt förändrades. Nu har jag precis firat min sjätte påsk i rad på egen hand och det går alldeles utmärkt när man väl blivit van.

Våren är här, snart tänds brasorna för att skrämma bort allt ont inför den ljuva sommartid som ska komma. Inför den avslutar jag med en vers ur dikten Sommardag av Erik Lindorm. Den sätter ord på det jag tycker var och en ska tänka på och förhålla sig till. Även de som inte hunnit lika långt på sina livsresor som Börje, åttioåtta, och jag som nyss fyllt åttioett.

***Det är så stort att jag får gå på jorden
ännu en sommar, full av doft och sken,
och bjudas in av varje dikesren
till smultronmiddag på de gröna borden
och sova ut på någon skuggig sten.***

